

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S. Augustinus, Episcopus in Africa Hipponensis, Veritatis
Evangelico-Catholicæ In Potioribus Fidei Controversiis
Testis Et Confessor, Contra Bellarminum Et Alios
Scriptores Papæos, antiquos pariter & ...**

Reiser, Anton

Francofvrti, 1678

Lib. III. cap. 2. de Anti-Christo individuali

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72506](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72506)

LIBRI TERTII,
DE
ROMANO PONTIFICE,
CAPUT SECUNDUM,
DE
Antichristo, homine individuali.

TAlem cum Bellarminus defendere in se suspiciat, ut Pontifices Romanos eo facilius ab hac accusatione gravissima liberare possit, omnia studiosè colligit, quæcunque ullà ratione Scopio intervirere videntur, Augustino etiam hic & ibi in testimonium adducto, de cuius, ut & cæterorum Patrum autoritate in hac Controversiâ quamvis indubium sit, eam non semper neque ab ipsis Romanensibus sine omni exceptione ratam haberi, ideo, quia iis plerique vixerunt temporibus, quibus *Mysterium Iniquitatis* nondum ita fuit revelatum, adeoque ante Vaticiniorum impletionem de eo non ita evidenter statuere potuerunt, multa de Antichristo vel Antichristis hinc inde docentes, quæ manifestissimè postmodum minus liquida esse fuerunt deprehensa, id quod hic in antecessum monuisse, posthac non semel erit usui; nihilo tamen minus conabimur, quantum licebit, Augustinum vindicare ab eorum errorum societate, ad quam non rarò invitissimus & præter mentem trahitur à Bellarmino, cuius aliquod specimen mox sub initium exhibetur. Ut enim Antichristi in S. Literis præsignificati unitatem individuam, & ut ita dicam vel scribam, Solarem demonstrat primo statim loco provocat ad ipsius Christi verba: *Ego veni in nomine Patris mei, & non accepistis me; si alius venerit in nomine suo, illum accipietis*, quibus de magno, qui in Quæstionem hic venit, Antichristo vaticinium exhiberi putat, præter alios Patres Augustinum quoque testem citans, hæc Verba Christi de uno aliquo individuali Antichristo intelligentem. Videamus, an id dixerit vel scripserit Augustus Doctor, qui hunc in modum de Christi Sententiâ suam expressit: *Qui à semetipso gloriatur, gloriam querit propriam. Hoc erit ille, qui vocatur Antichristus, extollens se, sicut Apostolus ait, supra omne, quod dicitur Deus, & quod colitur. Ipsum quippè, id est, Antichristum, annuntians Dominus, gloriam suam, non Patris quaesitum, ait ad Iudeos, Ego veni in nomine &c. Significavit eos Antichristum suscepturos, qui gloriam nominis sui quaesiturus est, inflatus, non solidus, & ideo non stabilis, sed utique ruinofus*. Explicat quidem Augustinus hæc Christi verba de Antichristo in singulari, sed Sensu non aliò, quam quo Christus ipse locutus est indefinitè de quocunque alio in nomine suo veniente, quem necessariò de uno aliquo individuali Antichristo *Solipso* intelligi debere, ipsi Interpretes Papistæ non pauci negarunt, nominatim *Salmero, Pererius, Tolerus, Maldonatus, Iansenius Gandavensis, Didacus Stella*, ipse etiam, *Malvenda*, quorum verba prolixè *Gerhardus* noster in Confessione Catholica exhibet, hic cum tædio non iteranda. ad aliud progredimur oraculum, numero & ordine *quartum*, quo Bellarminus individualement Antichristum porro sistit, Danielem Prophetam ad partes suas trahens, ex Revelatione angelicâ docentem, *unum fore non regnum, sed regem quendam, qui ex decem regibus tres omninò tollet è medio, & alios septem sibi subjiciet*, id de Antichristo præter alios iterum Patres agnoscente Augustino, quod quidem ultrò neque inviti largimur & concedimus. Atqui aliud & hic est, loqui Augustinum de Antichristo in singulari, aliud in individuo, cum sub illo singulari unitas intelligi possit, imò de jure debeat, si ita dicere licet, phœnicia, id est, successiva, per lona nimirum unica ejusdem speciei, naturæ & ordinis, quo sensu unus Rex unius regni dicitur, etsi plures sibi invicem numero & ordine succedant, & quo reges mori non posse dicuntur. Sit autem ita, ut hoc obiter contra Bellarminum Augustini & aliorum Patrum autoritate abutentem adjiciam, Antiochum, quem Vates Divinus tantum non nomine suo exprimit, *certum & singularem fuisse personam*, nondum sequitur tamen, ideo & Antichristum, utpote Antiochi antitypum, *certam & singularem esse personam debere*, cum facile aliquis plurium typus esse possit, sicut è contrario unius rei plures esse typos posse, imò, si Sacras V. T. literas evolvamus, re- verà esse, nemini non studioso earum scrutatori manifestum sit.

Vid. D.
Dannh.
Antichr.
Prodr. n.
23. P. 67.

Joh. V.

Tract. 29.
in Joh.

Cap. 11.
& 12.

Lib. 20. de
C. Dc. 23.

Et

Et quia Johannes Novi Fœderis Propheta in pluribus cum Daniele deprehenditur convenire, ideò Bellarminus Eum huic quoque consultum duxit jungere, ad Eius etiam Vaticanina provocans, quæ de Antichristo individuali Augustinum post alios iterum Patres intelligere scribit, sed eodem & hic dimittendus responso, quo Danielis de Antichristo prædictionem, juxta Augustini mentem, diximus intelligendam, illud solum addendo, quod Augustinus eo in loco, ad quem Bellarminus tertiâ vice provocat, aperte testatur, testimonium illud Apostolicum, quo Bellarminus etiam ad individualitatem Antichristi demonstrandam utitur, & quod Antichristum extra omnem controversiam exhibet, nonnullos suo tempore ita explicasse, ut non ipsum Principem, sed ejus quodammodo universum corpus, id est, ad Eum pertinentem hominum multitudinem simul cum ipso Principe suo intelligi voluerint: quam Sententiam si Augustinus judicasset improbabilem, indicare nullus prætermisisset, id quod in sequentibus de diversis aliorum in hâc Quæstione opinionibus non omisit, quamvis ingenuè confessus: Nos, qui nescimus, quod illi sciebant, nimirum Thesalonicensis, ad quos Paulus illam exaravit Epistolam, per venire cum labore ad id, quod sensit Apostolus, cupimus quidem, nec tamen valemus, de variis aliorum Interpretum Sententiis addens: Alius sic, alius aliter obscura Apostoli verba conjectat. Ut adeò, quidquid Bellarminus ex Augustino hic adducit ad suam opinionem de individuali Antichristo stabiliendam, vel propriè Eius Sententia non sit, vel ad minimum non nisi conjecturaliter ab Eo propositum, qui nihil tum indubitanter definire hâc de re ausus est.

CAPUT TERTIUM, & seqq.

De

Antichristo nondum Revelato.

FAtetur hic Bellarminus, de tempore adventus Antichristi multas esse suspiciones falsas, multosque errores, tam Catholicorum, quos vocat, quam hæreticorum, hoc tamen cum discrimine, quod Catholici ita dicti scientes, vel ita existimantes, Antichristum non venturum, nisi in fine Mundi, erraverint in eo, putantes, Mundi finem esse propinquiores quam re verâ sit. His opinionibus, quas dicit Catholicorum accenset tandem, quam adpellat celebrem eorum, qui Mundum sex annorum millibus duraturum statuerunt ideò, quia sex diebus Mundum creaverit Deus, & mille anni sint apud Deum quasi dies una; cui Sententiæ scribit concordare Thalmudistarum opinionem, ab Eliâ (Propheta) vaticinium se habere dicentium, quo adseratur Mundus sex millibus annorum duraturus. Addit, hanc Sententiam non posse per Experienciam redargui, & optimam esse moderationem Augustini, eam putantis probabilem & ut probabilem sequentis. Etsi autem Bellarminus ex C. D. c. 8. istimet, inde non sequi, nos scire tempus ultima diei; dicit tamen, probabile esse, Mundum non duraturum ultra sex annorum millia, quamvis non pro certo & indubitanter id adfirmare ausus, de Augustino id etiam testatus, quod acriter reprehenderit adserentes, certo tempore aliquo Mundum esse finiendum, cum ipse Dominus dixerit, Non esse nostrum scire tempora & momenta, quæ Pater in sua posuit potestate. Ut ut autem hujus Sententiæ discussio non adeò multum faciat ad præsentem Controversiam, & hinc Bellarminus facile eam silentio prætermittere potuisset, lubet tamen breviter id tantum hic ad eam observare, quod Pandulphus in suis de Fine Mundi Disputationibus notavit, esse hanc traditionem non Eliæ Thesbitis Propheta, quod Bellarminus per inadvertentiam Lectori proposuit, sed Rabbinum alicujus Thalmudici & Cabalistici, id quod Menasse Ben Israel, Rabbinorum hujus Seculi Celebratissimus etiam agnoscit, Pandulpho hanc in genere Centurâ addente: Cum Thalmudicum opus omnium planè mendacissimum sit, huic dicto fidem jam satis abrogari. Et quod Augustini attinet autoritatè, etsi concedit, Eum hanc Sententiam non improbare, imò adserere, se id aliquando fuisse opinatum, & eam in hâc parte solum reprehendere, quâ errori Chiliarum favet; addit tamen, eundem Augustinum alibi hanc sententiam refellere, reprehendendo nimirum adserentes, certo tempore aliquo Mundum esse finiendum, quod Bellarminus quoque notavit, etsi non observans, hanc posteriorem Sententiam priori esse adversariam. Hinc idem Pandulphus cordatè: Præmissâ erga tot insignes, qui huic Sententiæ adhaerunt, Doctores Reverentiâ adfero, hanc opinionem incerto proorsus ac nutanti innixam esse fundamento, id quod prolixè etiam per partes demonstrat. Inde etiam Abramus in Pharo Veteris Testamenti de adventu Messiae contra Judæos agens, quamvis hoc Vaticanio Pseudo-Eliæ Rabbinici ad demonstrandam Adventus Messiani certitudinem utatur, non tamen aliâ utitur ratione, nisi